

Mana Madliena

Madlienas pagasta informatīvais izdevums

Nr. 292

2017. gada janvāris

Bezmaksas

Sajust apmierinājumu – šķiet arvien grūtāk. Visu laiku liekas, par tām lielajām lietām varētu sajusties ļoti apmierināts, bet mazās paliek nemanītas – sak', nu kas tur, nekas īpašs. Vajag kaut ko lielu, tad būs īpašais, īstais, ilgais apmierinājums un gandarījums. Tikai tas lielais ir ļoti rets un bieži vien tā arī neatnāk.

Un, ja paskatās plašāk, pasaule ir nemitīgā gaidīšanas režīmā, tas mazais paskrien garām, jo to lielo gaida: lielo mīlestību, lielos māksliniekus, lielo jauno māju, lielās brīvdienas. Un vēl gaida, lai būtu daudz: daudz naudas, daudz draugu, daudz prieka, daudz dāvanu... Tā jau ir, ja uz lielumu cerības, tad mazumiņš paskrien garām un paliek nepamanīts. Un tad, kamēr tā gaidīšana, tikmēr neapmierinātība un nedaudz skumju arī. Tāda tukšuma sajūta, pa ceļam gaidot to lielo.

Apmierinājums rodas, kad saņemts cerētais. Pasaule saka – ceri un gaidi kaut ko lielu, un tas piepildīsies. No vie-

nas puses, jau taisnība – kāpēc necerēt un netiekties pēc kaut kā liela, bet, no otras puses, sanāk tāda kā sevis apzagsana, jo patiesībā to mazumiņu ir krietni vien vairāk, un, ja tā ieskatās, tad labāk biežāk ir sajust apmierinājumu no mazumiņa, nekā gaidīt visu dzīvi kaut ko lielu un pa to gaidīšanas laiku palikt izsalkumā.

Un viss jau sākas ar mazumiņu. Ja tajā nav prieka, tad kā gan, nonākot līdz lielajam, tas var rasties? Tad uzreiz apmierinājums izgaist, un rodas: „Jā, ir labi, bet tomēr vajag vēl vairāk...” Un paliek mūžīgā neapmierinātība fonā, jo līdz galam vienalga nav labi, kaut kā visu laiku pietrūkst. Varbūt tā prieka pietrūkst, jo mērķis pārāk tāls?

Laimīgi tie cilvēki, kas mazumiņā saskata prieku, tiem arī sejas smaidīgākas un acis starojošākas, un laba veselība. Un pats, pats svarīgākais – to prieku prot dalīt ar citiem.

Mareks Liepa

Sevī vienmēr saglabāt
Mazu cerību staru-
Kā dziedziņu...
Ai, kā noderēs tas,
Kad dzīve dvēselē
Ieplēsusi brūci,
Un kāds sapnis
Izgaiss nepiepildīts,
Būs ar ko
Sadiegt, salāpīt,
Atsaukt un noturēt...
Tikai cerības staru
Dvēselē saglabāt!
/B.Debeļska/

Apsveicam janvāra jubilārus

Dzidra Megi 90
Ruta Brencēna 80
Raimonds Trops 80
Velga Bērziņa 75
Jānis Hanzens 75
Mihails Ostapovičs 75
Valentīna Kurpniece 70
Alda Račika 65
Ivars Jaunzars 60
Ilona Leitāne 50

Decembris „Taurenītī”

Šogad ziema mūs pārsteigusi jau vairākas reizes ar puteni un kārtīgu sniega segu, bet nekas jau nav mūžīgs. Rainis reiz teicis, ka pastāvēs, kas pārvērtīsies. Tā līdz ar sniega segu izkusa bērnu celtie sniegavīri un ledus klātās taciņas. Bet par spīti sniegam atkal un atkal nokūstot, gaisā vēdīja svētku sajūta, un gaidīšanas prieks kļuva arvien lielāks. Sagaidot decembri, „Taurenītis” ietērpās skaistā svētku rotā. Logus rotāja rotaļīgie zaķēni un mēnestiņš čigāniņš, nu gluži kā „Zaķīšu pirtiņas” motīvos.

Decembris „Taurenītī” bija ļoti darbīgs mēnesis, laiks paskrēja vēja spārnim, grupām gatavojot Ziemassvētku uzvedumus. Bet starp visiem mēģinājumiem mums atradās laiks, lai uzņemtu ikgadējos viesus no Somijas. Šogad 9. decembrī mūs apciemoja Harij Norrbaks ar dēlu Frederiku Norrbaku. Katra grupiņa bija padomājusi, kā pārsteigt ciemiņus, „Saulespuķe” dziedāja un dejoja, „Pienenīte” maza jā zālē vingroja, bet „Vizbulīte” varēja noskatīties izrādī „Vecīša cimdiņš”.

Savukārt no 9. līdz 23. decembrim iestādes gaitenī visus priecēja bērnu veidoto cimdiņu izstāde „Mani cimdiņi” dažādās tehnikās – gleznoti, krāsoti, līmēti, zīmēti rakstu rakstiem, cik bērnu, tik ideju!

Ziemassvētkiem vairs neesot aiz kalniem, gan liela, gan maza sirds ilgojās satikt Ziemassvētku vecīti, tādēļ visas grupiņas rūpīgi gatavoja svētku uzvedumus, kurus atrādīja mammām

un tētiem, brāļiem un māsām, vecvecākiem 19. un 20. decembrī. Vismazākie „Magonītes” grupas bērni kopā ar vecākiem devās meklēt Ziemassvētku vecīti uzvedumā „Meklējam Ziemassvētku vecīti...”. „Zvaniņa” grupa pārtapa par rūķīšiem un kopā ar rūķenītēm Bučīņu un Omi neļāva Runcītim nogulēt Ziemassvētku vakaru uzvedumā „Ziemassvētku brīnums”. „Ziemassvētku notikumu mežā” atveidoja „Pienenītes” bērni, iejutoties sniegpārslīņu, zaķu, lāču un ežu lomās. Savukārt „Vizbulītes” grupa pārtapa par pelēm, kaķiem, suņiem, vilkiem un lapsām, kuri vēlējās apēst kukulīti uzvedumā „Kukulītis”. „Pīpenītes” grupā – „Zie-

massvētki nāk”, nesaprašanā esošie zaķi, lāči un lapsas no tiem mūk. Labi, ka atļaidās sniegpārslīņas un pastāvīja zvēriem, kas tie ir – Ziemassvētki. „Saulespuķes” bērni parādīja „Kā zaķi pīrāgus sargāja”, kurus izcepa čaklās vāverītes un zaķiem uzticēja sargāt. Bet garaušiem tik rotaļas prātā, tādēļ atļāva pīrāgus sargāt viltniecei lapsai. Vai tad viņa gardumus nenogaršos?

Paldies vecākiem par sarūpētajiem tērpiem, lai bērni vēl labāk varētu iejusties lomās; paldies grupu skolotājiem un auklītēm, kas rūpējās, lai uzvedumi izdotos un bērni būtu sagatavoti, un paldies mūzikas skolotājai, kura allaž gādā par muzikālo noformējumu.

Ziemassvētku eglītes grupās aiz muguras, un sākās klusā svētku gaidīšana, bet vēl viens pārsteigums priekšā. 22. decembrī „Taurenītī” apciemoja Ogres hokeja komandas „Kurbads” pārstāvji un iepriecināja bērnus, dāvinot mīkstās rotaļlietas – lielas un mazas, meža zvērus un multfilmu varoņus. Bērni bija ļoti drosmīgi, skaitīja puīšiem dzejoļiņus, dziedāja dziesmas un gāja rotaļā, bet vēl lielāks bija viņu prieks par dāvanām.

Lai Jaunais Gaiļa gads ir skanīgs kā gaiļa dziesma, mundrumu sniedzošs jauniem darbiem!

„Vizbulītes” un „Zvaniņa”
grupu skolotāja
Velga Mača

Piparkūku feja bibliotēkā

Otrajā adventes svētdienā bibliotēkā ciemojās piparkūku „feja” Ilze Andriksone no Ķeipenes. Viņa ir IK „Ķeipenieši” piparkūku ražotnes vadītāja. Ar piparkūku cepšanu un garnēšanu Ilzes ģimenē sāka nodarboties jau viņas vecmāmiņa Lidija Brants tālajos 1970. gados. Vēlāk amatu pārņēma mamma Silvija un māsa Maija. Mazā Ilze jau bērnībā apguva piparkūku garnēšanas mākslu. Šobrīd uzņēmumu vada Ilze un strādā kopā ar savu māsu Māru un meitu Lauru.

„Ķeipeniešu” piparkūkas ir iemīļotāji gan vietējie, gan kaimiņu pagastu iedzīvotāji. Saldumu produkcija ir neatņemama sastāvdaļa dažādos pasākumos un apkārtējos tirdziņos. Liels daudzums saražoto piparkūku katru gadu aizceļo arī uz citām valstīm, piemēram, Angliju, Īriju

Bibliotēkā Ilze apmeklētājus, no kuriem lielākā daļa bija bērni, iepazīstināja ar savu darbu. Pastāstīja, kā tiek gatavotas dažādas krāsainās glazūras, kurām krāsa tiek iegūta no mūsu pašu ogām, līdz ar to visi zīmējumi uz piparkūkām ir bez mākslīgajām krāsvielām. Sanākušajiem bija iespēja piedalīties arī konkursiņos, mīklu minēšanā un laimēt piparkūkas dāvaniņā. Lielāko prieku mazajiem apmeklētājiem sagādāja iespēja pašiem iemēģināt roku piparkūku apgleznošanā. Te nu mazo mākslinieku fantāzijai nebija robežu, un kopīgi tapa daudz un dažādu piparkūku „glezniņu”.

Saldo smaržu apņēmti, vēlējām apmeklētājiem gaišus un miera pilnus gaidīšanas svētkus.

Anita Zaica

Madlienas bibliotēkas bibliotekāre

Aicinājums pieteikties ZELTA un DIMANTA kāzu pāriem

Ogres novada pašvaldība 2017. gada 2. februārī, Sveču dienā, rīko godināšanas pasākumu Zelta un Dimanta kāzu pāriem.

Pašvaldība aicina pieteikties Ogres novada iedzīvotājus – laulātos pārus, kuriem 2016. gadā laulībā aizritējuši 50 gadi (Zelta kāzas) un 60 gadi (Dimanta kāzas).

Lūgums pieteikties līdz 2017. gada 15. janvārim Ogres novada pašvaldības Dzimtsarakstu nodaļā (Brīvības iela 33, Ogre) personīgi vai pa tālruni 65023466.

Prieka brīži Eņģeļu pasaku konkursā

melnajai kaķenītei laist pasaulē sešus raibus kaķenus. Trešais, visbaltākais no visbaltākajiem, palīdzēja Sniega mātei sniegpārslīņas izkaisīt. Tādā garā visi simt trīs eņģeļi stāstīja savus darbus.

Deviņdesmit pirmais eņģelis ierosināja šomēnes palīdzēt slimajiem bērniem. Visi piekrita. Ducis eņģeļu lidoja pa visu valsti un nolika kastes, kurās cilvēki varēja ziedot naudu. Trīs duči meklēja slimos bērnus un nesa tiem dāvanas. Pārējie kaut ko perināja, domāja un skraidīja šurpu un turpu, kaut ko meklējot.

Mēneša beigās eņģeļi savāca kastes. Tās bija tik smagas, ka daži tikko tās spēja pacelt. Cilvēki bija saziņojusi ļoti daudz naudas. Bērni atveseļojās. Eņģeļi bija ļoti aimīgi.

Sanija Dombrovska, 5.a kl.

Prieka brīži Eņģeļu pasaku konkursā

Kā katros Ziemassvētkos, arī šajos eņģeļi nolaidās pār Latviju, lai mudinātu ikvienu palīdzēt smagi slimajiem bērniem. LNT aicināja skolēnus, pieaugušos radīt savu Eņģeļu pasaku. Madlienas vidusskolas 5. klases skolēni latviešu valodas stundā sacerēja pasakas, bet konkursam skolotāja Silvija Tutāne izvirzīja labākās – Undīnes Dzenes, Sanij s Dombrovskas, Ievas Rābes un Danielas Lambertes pasakas. 8. decembrī konkurss noslēdzās, un no 200 pasakām 30 labāko vidū bija Sanij s pasaka „103 Eņģeļu darbi”. Pasakas video versiju ierunāja dziedātājs un pasākumu vadītājs Lauris Reiniks. Zīmīgi, ka tas ir arī Sanij s mīļākais dziedātājs.

16. decembrī Madlienas vidusskolā ciemojās LNT žurnāliste Skrimante Balčūte un operators Raits Valters, lai iepazītos ar Saniju Dombrovsku un 5. klasi. Ciemiņi bija latviešu valodas

stundā, priecējās par zēnu un meiteņu Ziemassvētku rotājumiem, ieklausījās viņu dziedātajās svētku dziesmās. Ar asarām acīs klausījās bērnu uzrakstīto novēlējumu tekstus, kas bija veltīti mazajam Lūkasam, viņa vecākiem, mīļajai mazulītei Anniņai, vienaudzim Reinim un jauniešiem Krišjānim – viņi šogad paņēmti eņģeļu paspārnē un ļoti gaida, cer, ka tiks saziēdota nauda viņu rehabilitācijai, operācijai vai aprīkojuma iegādei. Bērni bija sarūpējuši dāvanu LNT komandai un teica paldies par lielo darbu, kuru tie veic, palīdzot smagi slimajiem bērniem. Ciemiņus priecēja Didža Ostrovska pašgatavotais dāvanu maisiņš un zīmējums uz ādas, kuru papildināja skolēnu vēlējumi un paraksti. Žurnāliste intervēja uzvarētāju Saniju, latviešu valodas skolotāju, ciemiņi priecējās par skolas sakoptību svētkiem un tikās ar skolas direktoru un 5. klases audzinātāju.

Palīdzēsīm cilvēkiem, kas mums ir līdzās, un īpaši tiem, kas ir smagi slimi! Lai svētki ir kā pamudinājums labajam, skaistajam un cēlajam!

*Latviešu valodas skolotāja
Silvija Tutāne*

103 Eņģeļu darbi

Kādreiz, pirms vairāk nekā miljardiem gadu, dzīvoja 103 labie eņģeļi. Katra mēneša pēdējā dienā tie sapulcējās sava ciema vidū un stāstīja cits pēc cita savus labos darbus.

Simt trešais palīdzēja atveseļoties trīs cilvēkiem. Sešdesmitais palīdzēja

Eņģelis bez spārnēm

Reiz kādā pilsētā piedzima eņģelis bez spārnēm. Citi eņģeļi īpašo, citādo radībiņu apsmēja, tāpēc viņš meklēja patvērumu uz zemes. Bet arī tur apsmieklu un nicinājumu netrūka. Kādu dienu eņģelis dzirdēja mazu meiteni raudam. Viņš meiteni uzklausīja, saprata, jo pats bija izsmieklu un nicinājuma upuris. Eņģelis meitenei izskaidroja, ka visi cilvēki nav labsirdīgi un paklausīgi.

Meitene pārdomāja eņģeļa teikto un nonāca pie secinājuma, ka dzīve nav tik balta un ir arī savi melnumi. Nevar dzīvot bailēs, slēpties un cerēt, ka neviens to nepamanīs. Viņa nolēma mainīt savu dzīvi, nepakļauties citu apvainojumiem un aizvainojumiem. Meitene saprata, ka viņai jābūt stiprai un jācīnās par savu laimi.

Eņģelis aizbrauca uz pilsētu un arī stājās pretī saviem ienaidniekiem: „Nav godīgi apsmiet un izsmiet! Es taču patiesībā esmu viens no jums!” Eņģelis bija drošs, ka nevajag slēpties, jo tas nav pareizi. „Paldies, labo meitenī, Tu man atvēri acis, es kļuvu redzīgs!”

Undīne Dzene, 5.a klase

Eņģeļi

Kas tie ir? Citiem glābēji, citiem ienaidnieki, citiem pasaules brīnums. (turpinājums 5. lappusē)

Prieka brīži Eņģeļu pasaku konkursā

Kā jums šķiet, kas tie ir, kam nepieciešami, kāpēc?

Reiz senos laikos dzīvoja meitenīte, bet diemžēl viņa bija ļoti slima. Mazajai ļoti patika visu krāsu rozes. Meitenīte nebija spējīga staigāt, tāpēc pārvietojās ratiņkrēslā. Mamma bija ļoti uztraukusies, jo viņas mazā meitiņa sarunājās ar rozēm, bet tā nebija patiesība. Meitenīte redzēja eņģeli. Runādams ar to, viņa izstāstīja par savu slimību. Eņģelis uzmanīgi ieklausījās meitenītes stāstā. Viņam kļuva skumji, jo tas vēl nebija saticis bērnu, kuram būtu tik skumjš dzīvesstāsts. Eņģelītim radās trīs idejas. Pirmā – uzdāvināt

meitenītei pilnu istabu ar rozēm. Otrā – veikt anonīmu zvanu uz labdarības centru, lai saziestu naudu operācijai. Trešā – padarīt meitenīti laimīgu. Visi trīs eņģeļa vēlējumi piepildījās. Meitenīte bija ļoti laimīga. Viņa beidzot varēja staigāt.

Daniela Lamberte, 5.a klase

Sargeņģelis

Reiz dzīvoja Dievs, eņģelis un meitene, kas bija smagi slima. To dzirdējis, Dievs izsauca eņģeli un teica: „Tev šis bērns ir jāzārstē!” Eņģelis paklausīja, bet domāja, kā lai palīdz.

Eņģelis devās ceļā un izdomāja trīs

veidus, kā lai palīdz bērnam. Tās bija zāles, vecāki, lai būtu laimīgs, un mājas. Eņģelis redzēja, ka meitene bija bārene. Kad bija tumsa, viņš skapī ielika vajadzīgās zāles, jo ticēja, ka tās palīdzēs. Tās nedaudz līdzēja. Eņģelis bija laimīgs, ka pirmais plāns ir izdevies. Nākamajā naktī eņģelis atrada meitenei vecākus. Viņi bija jauki audžuvecāki, kas pieņēma meiteni, viņa bija ļoti laimīga. Nu meitene jutās daudz labāk un drīz iepazinās ar savām jaunajām mājām. Eņģelis izdomāja, ka viņš šai meitenei kļūs par sargeņģeli.

Ieva Rābe, 5.a klase

Ziemassvētku pieņemšana pie skolas direktora

Par vienu no svarīgākajiem uzdevumiem Madlienas vidusskola ir izvirzījusi skolēnu mācību sasniegumu paaugstināšanu un kāpināšanu. Kopīgi ar skolotāju kolektīvu un sadarbībā ar vecākiem ir radīta sistēma, kā stimulēt un atbalstīt mācību darbā iegūtos augstos skolēnu rezultātus. Viens no šādiem atbalsta veidiem jau trešo gadu pēc kārtas ir divdesmit sekmēs veiksmīgāko skolēnu un viņu vecāku pieņemšana pie skolas direktora. Arī šogad 21. decembrī – pēdējā pirmā mācību semestra dienā – uz svinīgu pieņemšanu Madlienas vidusskolas aktu zālē kopā ar saviem vecākiem un pedagogiem pulcējās Mērija Keita Sprukte (vidējais vērtējums 9,18), Undīne Piterniece (9,00), Alise Trence (8,86), Linda Smilškalne (8,81), Airita Tīrša (8,62), Sanita Rešinska (8,54), Paula Trence

(8,5), Alise Pētersone (8,45), Ilgonis Vēzis (8,36), Raimonds Batura (8,33), Māra Kļaviņa (8,27), Undīne Dzene (8,27), Elīza Rasma Bičevska (8,25), Ērika Bogdanova (8,19), Evija Korovacka (8,18), Henrijs Augšpulis (8,13), Laura Krupskaja (8,13), Justīne Mūrniece (8,1), Edgars Mežajevs (8,07) un Krista Klesmane (8,06).

Skolas direktors Edgars Viņķis savā uzrunā akcentēja zināšanu, prasmju un iemaņu kvalitatīvas veidošanas nozīmi nākotnes sabiedrībā, kā arī skolēnu vecāku un pedagogu ieguldījumu jauniešu talantu izkopšanā.

Pie Ziemassvētku eglītes katra no uzaicinātajām ģimenēm saņēma īpašu skolas direktora pateicību par atbalstu saviem bērniem, motivējot viņus tik nozīmīgajā mācību darbā, savukārt skolēniem tika dāvēti suvenīri

ar Madlienas vidusskolas simboliku. Sirsnīgus Ziemassvētku sveicienus, gandarijumu par skolēnu augstajiem mācību sasniegumiem un paldies vecākiem izteica skolotājas Ilze Bondere, Dana Krēsliņa, Mārīte Karņicka un Zinta Saulīte. Ziemassvētku noskaņojumu un svinīgu atmosfēru palīdzēja radīt jaunās mūziķes Amanda Grīnberga un Marta Vīksna.

Tradicionāli daudzas ģimenes kopā ar skolēnu liecībām saņēma skolas direktora pateicību par atbalstu saviem bērniem ceļā uz viņu izraudzītajām virsotnēm. Paldies Rainera Kriškāna, Sonoras Sproģes, Reiņa Jurkas, Mariko Vītoliņas, Elvja un Kalvja Veinbergu, Kristas Streiles, Elīzas Liepiņas, Dāvja Saimona Jākobsona, Ričarda Šmita, Kristiannas Vjateres, Sanij s Oletas Dombrovskas, Naura Nutovceva, Danielas un Keitas Lambertu, Martas Ramonas Graudiņas, Emīla Vanaga, Elīzas un Evelīnas Tīrzmaliešu, Volde-māra Teikas, Harija Jāņa Pluģa, Lauras Leitānes, Kristiana Andresa Baloža, Harija Veides, Sofijas Rudņikas, Nikolas Markovskas, Tijas Kačanovas, Martas Gulbes, Raivja Andriksona, Raivja Dortāna, Alises Žurēvičas, Lienas Šķēlas, Terēzes Elzas Ronas, Heidijas Rimšas, Sandijas Liepas un Samantas Šmates ģimenei.

Lai skolas dzīvē kā vadmotīvs palīdz mūsu devīze: „Ceļš uz gudrību ir ceļš uz panākumiem!”

Madlienas vidusskolas direktors
 Edgars Viņķis

Aizritējies 2016. gads ar krāsainiem, interesantiem un cilvēcīgiem atmiņu stāstiem par savu mīļo Madlienas vidusskolu. Katru mēnesi divi, un no 2015. gada lasītājus jau priecējuši 34 stāsti. Tā ir mūsu skolas vēsture, kas izdzīvota priekos un bēdās, līdz mielēm izsāpēta un gūts tik daudz pozitīvā. Tu vari būt lepna, mana Madlienas vidusskola, jo Tev ir, ar ko lepoties. Tu esi sējusi gaismu savos audzēkņos, skolotājos un jebkurā, kas pie Tevis ir ciemojies.

Jaunajā gadā atkal jauni stāsti, kuru autori – Dana Krēsliņa (Balode), 37. izlaidums (2011. gads) un Ligita Ridūze, 6. izlaidums (1980. gads).

Esmu atgriezies Madlienas vidusskolā

Ērgļi ir vieta, kur es piedzimu. Bērības pirmos gadus pavadīju Vērenē pie vecvecākiem. Kad pasaulē nāca brālis, ģimene pārcēlās dzīvot uz Meņģeli. Te apmeklēju bērnudārzu „Auseklītis”, bet brīvdienās dzīvoju pie vecvecākiem Vērenē, te aizritēja liela daļa manas bērnības. Skolas gaitas uzsāku Meņģeles pamatskolā 1999. gadā, bet 3. klasē mācības turpināju Madlienas vidusskolā.

Nokļūstot jaunā skolā, bija liels satraukums – jauna audzinātāja, klasesbiedri, cita vide. Viss bija jauns un svešs, taču to atceros ar smaidu. Klasesbiedri bija draudzīgi, skolotāja Signe Kušnīre sagaidīja un uzmundrināja, iedrošināja. Klasē mācījās arī mana māsiņa, viņa palīdzēja labāk iejusties

kolēktīvā. Visgrūtāk bija pierast pie lielās skolas, tās plašajiem gaitenīem. Visspilgtāk atceros rudens tirdziņus, kad varējām pārdot savus pagatavotos gardumus. Bija daudz interesantu pasākumu. No skolas laikiem mājās mapē stāv pateicības un diplomu par piedalīšanos dažādās aktivitātēs. Mācoties sākumskolā, ikdienu tika pavadīta jaunajā skolā. 4. klasē bijām visvecākie, gaidījām, kad varēsīm sākt mācīties 5. klasē un būsīm lielajā skolā.

Mācoties 5. klasē, jutos jau patstāvīga. Audzinātāja bija Anita Jākobsone, vienmēr smaidīga un atraktīva. Pamatskolas posmā mūsu klase bija liela – 26 skolēni. Vairs nebija viena skolotāja, bija jāstaigā pa klasēm pie priekšmetu skolotājiem. Katram bija

savas prasības. Mācībās bija centīga, vienmēr izpildīju visus mājas darbus. Palīdzēju puisiem, kuri bija slinkāki, dažkārt atļāvu norakstīt mājas darbus vai „pašpikot” kontroldarbā! Atceros matemātikas stundas pie Ilzes Rengartes, skolotājas ar pieredzi un zināšanām, matemātika viņai bija pašsaprotama lieta. Skolotāja vienmēr prata paskaidrot un ieinteresēt. Bet, ja gadījās viņu nokaitināt, tad tik dabūjām dzirdēt! Viņai bija daudz teicienu un sakāmo, kurus vairs neatceros, bet viens gan palicis atmiņā. Ja kāds runāja pretī, tad skolotāja tik noteica: „Atraušies te austrumu gudri!”

Bijām aktīvi, saliedēti, piedalījāmies skolas rīkotajos pasākumos un guvām labus rezultātus. Beidzot pamatskolu, izvēlējos mācības turpināt vidusskolā. Mūsu audzinātāja palika Anita Jākobsone. Arī vidusskolā mēs bijām aktīva un radoša klase, piedalījāmies visos pasākumos. Laiks vidusskolā paskrēja ļoti ātri, un pienāca jau izlaiduma gads. Atceros gatavošanos Ziemassvētku pasākumam, kad virmoja dažādas idejas, domas, beigās to visu vajadzēja salikt kopā un parādīt citiem. Tas bija izdevies pasākums. Pēc tam sākās gatavošanās Žetonu vakaram, tad jau eksāmenu laiks un izlaidums. Raibi pagāja skolas laiks. Atminoties skolas gadus, smaidu un priecājos par to, kā viss bija – interesanti, jautri, protams, bija arī skumjas un dusmu brīži, bet kopumā lieliski.

Pēc vidusskolas beigšanas 2011. gadā (37. izlaidums) turpināju mācības Rīgas Pedagoģijā un izglītības vadī-
(turpinājums 7. lappusē)

Esmu atgriezies Madlienas vidusskolā

bas akadēmijā, lai iegūtu pirmsskolas un sākumskolas skolotājas specialitāti. Aicinājums kļūt par pedagogu radās jau pamatskolā. Labi saprotos ar bērniem, tāpēc citu profesiju nevarēju iedomāties. Akadēmijā bijām liels kurss – 46 meitenes. Bija patīkami iepazīties ar jauniem cilvēkiem un izzināt pedagoga profesiju. Pasniedzēji deva patiesi daudz zināšanu. Interesantākās lekcijas bija tās, kad bija jādarbojas praktiski. Uzsākot studijas, sāku arī strādāt pirmsskolā – apvienoju mācības un darbu. Par prakses vietu izvēlējos Madlienas vidusskolu un savu klases audzinātāju Signi Kušniri. Tajā laikā arī radās iespēja strādāt Madlienas vidusskolā, jo skolotāja Dzidra

Ozola-Ozoliņa devās pelnītā atpūtā. Tā es 2014. gadā kļuva par sākumskolas skolotāju. Mācoties Rīgā, vienmēr griebeju atgriezties laukos, jo pilsētas drūzma man nepatīk. Esmu pārliecināta – ja tic saviem sapņiem, tie piepildās. Rīgā nostrādātais laiks arī bija jauks un pieredzes bagāts, tur savas darba gaitas uzsāku pie pašiem mazākajiem bērniem – divgadīgo grupā, tā es mācījos un augu kopā ar viņiem. Strādāju bērnudārzā trīs gadus, līdz nokļuva Madlienas vidusskolā. Pirmā klase, pirmie audzēkņi. Liels satraukums par jauno. Bijušie skolotāji, tagad kolēģi. Taču sirdī bija liels prieks, jo varu būt mājās, nevis pilsētas burzmā. Laiks skrien ātri, tagad jau pirmklasnieki mā-

cās 3. klasē, gatavojas valsts pārbaudes darbiem.

Strādāju arī bērnudārzā par tautas deju skolotāju. Tas sagādā milzu prieku redzēt, kā mazākie apgūst pirmos deju soļus. Te darbojos jau otro gadu. Šogad uzsāku arī mācības programmā – deju un ritmikas skolotājs. Kopumā pedagoga profesija ir krāsaina, neviena diena nav vienāda vai pelēka. Bērni rada košumu ikdienā. Nespēju sevi iedomāties citā profesijā

Mana skola, Madlienas vidusskola, vēlu Tev turpināt augt, attīstīties un nenogurt, pārvarēt un izturēt jebkuras grūtības ceļā!

Dana Krēšliņa (Balode)

„Savs vārds ir katram jānes ...” /Jānis Peters/

Daudzi notikumi jau piemirsušies, bet vienkārši jūtu – kaut kas tur tālumā, pagātnē, mirdz, un tas viss saistīts ar Tevi, mana skola, Madlienas vidusskola!

Skolotāj, gan mācību stundas, gan pārgājieni un ekskursijas, gan darbs skolas lauciņos un rudens talkās, gan kopīgi klases vakari, gan darba un atpūtas nometne Ogres upes krastā, gan dziesmas, gan pionieru uguns kuri, gan, gan, gan... visu šo gadu garumā – tas viss no Tevis! Paldies!

Uz savām skolas gaitām ar tagadējo vairāk nekā 30 gadu skolotājas darba

pieredzi skatos varbūt vairāk analītiski, nevis emocionāli, velkot paralēles, kā skolā gūtās zināšanas un pieredze palīdzējusi manā izaugsmē.

Uz Madlienu vecāki pārcēlās 1967. gadā, kad man bija 5 gadi. Tad arī apmeklēju jaunuzceltā Madlienas bērnudārza vecāko grupu. Spilgtā atmiņā jautrās, atraktīvās un mīļās audzinātājas Juzefa Žurēvica un Dace Muceniece, kā arī „briesmīgā” zivju eļļa, kas regulāri tika ielieta ēdamkarotē pirms pusdienām. Lai tiktu pie ēdamā, tā reizēm nejauši izlija uz vēdera, reizēm tika salīta zupas bļodiņā, paziņojot, ka zupa

negaršo.

Bērība ir laiks, kas dod apjēgu par ļoti svarīgām lietām dzīvē. Vecāku ilgās darba stundas un pagājušā gadsimta sešdesmito gadu pieticīgā rocība ļoti agri lika iepazīt tādas vērtības kā pienākums un atbildība, darba tikums un pamatīgums visā, ko dari. Paldies vecākiem, kuri man to visu iemācīja tā vienkārši, rādot savu labo piemēru.

Skolas gaitas sāku 1969. gadā Madlienas astoņgadīgajā skolā, tā sauktajā Madlienas vecajā skolā Lielās muižas ēkā. Pirmā skolotāja Leonora Atslēdzīņa – sirsnīga, stingra, prasīga un pacietīga. Vienmēr atmiņā glittrakstīšanas stundas, kad viņa mācīja pareizi veidot pirmos burtus un glītu rokrakstu, kas noteikti jau tolaik veidoja arī manu raksturu, kā arī latviešu valoda ar pareizu vārdu „ābols” un „ūdens” izrunu. Skaists piedzīvojums bija pirmā klases ekskursija uz Siguldru.

1972. gada 1. septembrī 4. klasi sāku jaunatvērtajā Madlienas vidusskolā, kas bija saulaina, gaiša, ar lieliem gaitenjiem un klašu telpām. Pāriešana uz jauno skolas ēku deva plašuma spārnus. Tas bija prieks un lepnums par moderno skolu, par aprīkotajiem kabinetiem, lielo ēdamzāli. Mūsu klases audzinātāja bija bioloģijas skolotāja Tālija Jirgena. Klases telpa – ar daudzveidīgiem telpaugiem izcili apzaļumotais bioloģijas kabinets, kurā draudzīgi dzīvoja divi papagaiļi. Ener-

(turpinājums 8. lappusē)

„Savs vārds ir katram jānes ...”/Jānis Peters/

ģiskā skolotāja, pārņemta ar dabas zinībām, prata ieinteresēt dabas procesos arī skolēnus gan mācību stundās, gan praktiski darbojoties skolas laucīņos un siltumnīcā. Aktīvi piedalījos fenoloģisko novērojumu veikšanā, putnu vērošanā, ārstniecības augu vākšanas konkursos – bērzu un priežu pumpuru lasīšanā pavasaros, kā arī kumelišu vākšanā aptiekas teritorijā, iesaistījos Zaļās patruļas darbā.

Tas ir tikai likumsakarīgi, ka kopš 1995. gada aktīvi darbojos vides izglītībā, kas deva pilnīgi citu pieredzi nekā matemātikas mācīšana. Kopā ar bērniem strādāju vides projektos, piedalījos konkursos. Bija iespēja pabūt daudzās Eiropas valstīs, piedalīties vides konferencēs, apmeklēt citu valstu skolas un tikties ar to pedagogiem. Un kur nu vēl pasaules vides kongresi Monreālā un Marrakešā.

Darbs vides izglītībā veicināja skolēniem redzesloka paplašināšanos arī matemātikā, plašā pieredze motivēja skolēnus mācībām, pievēršot uzmanību tam, ka nevis atsevišķas faktu vai formulu zināšanas veido izglītību, bet tā ir integrēta izpratne par pasauli, dzīvi un savstarpējām attiecībām. Joprojām skolēnus iesaistu vides aktivitātēs, meža izglītībā.

Īpaša nozīme nākotnes profesij s izvēlē noteikti ir manai pirmajai un vienīgajai matemātikas skolotājai Ilzei Rengartei, kura saprotamā, loģiskā veidā skaidroja matemātikās likumsakarības, bija prasīga un izpalīdzīga. Neteikšu, ka matemātika bija mīļākais priekšmets, bet mani fascinēja pats uzdevumu risināšanas process, tas, ka reizēm pēc vairāku stundu darba uzdevums tika atrisināts (īpaši ģeometrijā). Pēc daudziem darba gadiem skolā piefi sēju, ka arī es lietoju skolotājas I. Rengartes slaveno teicienu: „Tev mājās muiža var būt!”

Nākotnes profesij s izvēlei iedvesmoja arī fi ikas skolotājs un klases audzinātājs Gunārs Cilevičs. Viņa eksperimentiem un demonstrējumiem bagātās mācību stundas palīdzēja izprast fi ikas likumus, saistīt tos ar reālo dzīvi. Aizraujošas bija arī astronomij s stundas. Ar skolotāju G. Cileviču saistās militārā apmācība, Kalašņikova automāta izjaukšana un salikšana, kā arī magazīnas lādēšana uz laiku, ierindas mācība un šaušanas nodarbības.

Reiz pat nokļuvi Ogres rajona šaušanas sacensībās, kur ieguvi 3. vietu.

Arī vācu valodā pie skolotājas Vj s Funkneres tika ielikti ļoti labi pamati tajā laikā, kad svešvalodu vērtība nebūt nebija tāda kā tagad. Lai motivētu apgūt valodu, skolotāja man deva iespēju sarakstīties ar meiteni no Rostokas VDR (Vācij s Demokrātiskā Republika), pēc vairākiem gadiem Rīgā arī satikāmies. Kādu brīdi pat domāju kļūt par tulku, taču, beidzot skolu, šķiet, nebiju par sevi tik pārliecināta, lai dotos studēt valodu, tāpēc iestājos Daugavpils Pedagoģiskajā institūtā (DPI) Fizikas un matemātikas fakultātē. Tas man netraucēja turpināt izglītoties vācu valodā. Institūtā, vācu valodas pasniedzēja Ausekļa iedrošināta, sabiedrisko profesiju fakultātē apguvu tehnisko literatūru tulka profesiju, bet krietni vēlāk, 1997. gadā, Latvij s Universitātē saņēmu vācu valodas skolotājas diplomu. Vairākus mēnešus vācu valodas prasmes pilnveidoju arī Lībekā.

Mīlestību uz mūziku veicināja skolotāja Ruta Kravale. Stingra un noteikta savās prasībās skolotāja ielika pamatus gan nošu mācībā, gan mūzikas literatūrā, ievadīja klasiskās un kora mūzikas pasaulē. Līdz niansēm tika izstrādāts skolas jauktā kora skanējums, piedalījāmies rajona skatēs, kā arī skolas un ciema pasākumos. Jau 1976. gadā, skolotāja Oskara Cināta uzaicināta, sāku dziedāt Madlienas jauktajā korī diriģenta Jura Kokara vadībā. Kordziedāšana mani ir vadījusi visus šos gadus – stud u laikā tautas koris „Daugava,” tad Cēsu skolotāju koris „Beverīna” un jauktais koris „Pie Gaujas”.

Ar vislabākajiem vēlējumiem vēšos pie fi kultūras skolotāja Andra Šrādera. Skolas laikā ar fi kultūru biju uz „jūs”. Man vairāk patika tāds masu sports – paslēpojam, uzspēlējam basketbolu, paskrienam, aizejam uz baseinu, bet izmisumā dzina tās GDA normas, kuras nekādi nespēju izpildīt, tāpēc meklēju dažnedažādus attaisnojumus, lai nevajadzētu apmeklēt stundas. Šodien skolotājam varu teikt tikai paldies par viņa iecietību, sapratni un laipno attieksmi. Joprojām esmu par sportiskajām aktivitātēm: 1990. gados ar prieku skrēju Tautasdziesmu maratonu, labprāt uzspēlēju basketbolu,

aktīvi kopā ar skolēniem dodos pārgājienos.

Varbūt tāpēc, ka bijām ļoti liela klase – 37 skolēni, mums bieži mainījās klases audzinātāji. 5. un 6. klasē tā bija latviešu valodas un literatūras skolotāja Dzidra Megi, mīli saukta par Megucīti, tad audzināšanu pārņēma Antonija Mikšta, bet vidusskolas pēdējos divus gadus audzinātāja lomā iejutās skolotājs Gunārs Cilevičs. Kopā ar katru no viņiem bija dažādas aktivitātes: organizējam brīnišķīgus klases vakarus, devāmies izzinošos pārgājienos – „Pretim zelta rudenim”, „Baltā ziema”. Pēc 8. klases izlaiduma kopā ar skolotāju A. Mikštu aizbraucām arī vienīgajā klases ekskursijā uz Baltkrieviju – Minsku, Brestu, Hatiņu. Aktīvā darbībā aizritēja Madlienas vidusskolas gadi, mācību iestādi absolvējot 1980. gadā (6. izlaidums).

Kopīgo klases ekskursiju trūkumu skolā kompensēju, uzsākot darba gaitas Dzērbenes vidusskolā. Esmu lutinājusi savus audzēkņus, organizējot un vadot viņiem izzinošas ekskursij s pa Latviju, pa bijušo Padomju Savienību (līdz 1989. gadam) – Ļeņingradu, Krimu, Karēliju, Karpatiem, vēlāk no 1996. gada pa Eiropu un Skandināvij s valstīm. Tad arī pa īstam izjutu svešvalodu praktisko nozīmi un sāku mācīties angļu valodu.

Kopš DPI beigšanas 1985. gadā uzsāku darba gaitas Dzērbenes vidusskolā par matemātikas skolotāju. Vēlāk, padziļinot pie skolotājas Rutas Jēkabsones iegūtās zināšanas darbmācībā, mācīju meitenēm šūt, adīt, tamborēt, izšūt un ēst gatavošanu. Joprojām pašai patīk rokdarbi, tāpēc atrodu laiku gan pārļošanai, gan aušanai, gan grāmatu iesiešanai un flor stikai.

Vairākus gadus mācīju vācu valodu. Ir iegūts maģistra grāds pedagoģijā. 1990. gadu beigās skolā strauji ienāca modernās tehnoloģij s, atkal studēju LU, lai iegūtu vidusskolas informātikas skolotājas diplomu.

Visus šos gadus esmu bij si arī klases audzinātāja, tas prasa ļoti daudz spēka un enerģij s. Skolotāja darbs ir interesants, radošs un neļauj ieslgt rutīnā. Ne mirkli nenožēloju savu izvēli! Pedagoģa, īpaši klases audzinātāja, darbu ļoti labi raksturo Zentas Mauriņas vārdi: „Katram pumpuram ir vāja-
(turpinājums 9. lappusē)

„Savs vārds ir katram jānes ...”/Jānis Peters/

dzīgs laiks, saule, gaiss un mitrums, lai uzziedētu un nestu sēklas. Tā arī mēs savas vēlmes ar varu nevaram īstenot. Neatļaidība un sīksta pacietība vainago darbu un palīdz arī mazā dārzā izaudzēt krāšņas rozes.”

2003. gadā sekoja jauns izaicinājums, proti, kļūt par direktora vietnieci audzināšanas darbā, kur atkal nepieciešamas jaunas prasmes un iemaņas scenāriju rakstīšanā, pasākumu plānošanā un organizēšanā, veidojot skolas dzīvi kā vienotu veselumu. Veicot šo darbu, palīdzēja skolotājas Dzidras Megi radītā mīlestība uz literatūru, īpaši dzeju, stingrība citātu atprasīšanā, sacerējumu rakstīšanā. Dažus gadus vēlāk šim amatam pievienojās arī vietiece izglītības jomā, tas prasīja lielu atbildību vadīt skolā visu mācību

procesu. No atbildības nekad neesmu vairījiesies. Vārdam „atbildība” manā dzīvē ir īpaša nozīme, jo mans pirmais darba devējs vienmēr uzsvēra: „Nezināšana neatbrīvo no atbildības!”

Nemitīgās izglītības sistēmas reformas ir skārušas arī manu pirmo darbavietu Dzērbenē, tā no vidusskolas ir pārtapusi par ļoti mazu pamatskolu, kas gaida savas nākamās pārmaiņas. Tāpēc jau ceturto gadu esmu pieņēmusi kārtējo izaicinājumu un strādāju Rīgā. Šobrīd mācu matemātiku vidusskolas klasēs Rīgas Kultūru vidusskolā un audzinu 11. klasi.

Man ļoti, ļoti, ļoti patīk ceļot! Darbojoties dažādos projektos, ir bijis iespēja apceļot daudzas Eiropas valstis, ar savu deju kolektīvu tika nodejoti 16 koncerti pat Taivānā. Esmu īstenojusi

arī savu sapņu ceļojumu uz Austrāliju, taču domās virmo jauni un jauni galamērķi.

Ceļošana, laba literatūra, teātris, mūzika un māksla ir mani iedvesmas un enerģijas avoti darbā ar bērniem.

Savai skolai un skolotājiem vēlos pateikt paldies un novēlēt izturību plānotajās izglītības reformas vētrās. Aktīvus, radošus, zinātkārus, enerģiskus skolēnus, atsaucīgus un saprotošus vecākus! Turēties pie skolas tradīcijām un turpināt sasniegt daudzas skaistas virsotnes!

„Savs vārds ir katram jānes,
Tu skaisti viņu nes –
Kā trauku, pilnu gaismas
Un pilnu – pasaules!”
(J. Peters)

Ligita Ridūze

Ziemassvētkus gaidot

*Kluss... un ieskanas durvis kā vienmēr;
Tik kluss – ka vēlētos apstāties reiz.
Viss kluss. Un, pieverot acis, vien liekas,
Ka klust viss uz šīs pasaules.*

Jau tradicionāli Adventes laikā Kārļa Kažociņa Madlienas mūzikas un mākslas skolas kolektīvs organizēja sadraudzības koncertu, lai ziemas saulgriežos jeb vistumšākajā gada laikā iepriecinātu savus vecākus, vecvecākus un apliecinātu labo gribu un

dāsnās sirdis. 15. decembrī uz draugu koncertu „Ziemassvētkus gaidot” uzaicinājām arī Skrīveru mūzikas skolu. Ziemassvētku noskaņu zālē radīja audzēkņu spožie muzikālie priekšnesumi, dziesmas, mirdzošā eglīte, dzīvesprieks, kas bija kā dāvana no sirds ikvienam klausītājam. Sadraudzības koncerts ir arī talanta apliecinājums, iecietības, savstarpējās sapratnes un tolerances stundas.

Ceļā uz gada gaišākajiem, jaukākajiem un skaistākajiem svētkiem pasākuma vadītāji Zenta Vītola un Jānis

Mežapuķe mums ļāva noticēt Ziemassvētku brīnumam, kas pa pasauli iet, un laimīgs tas, kura sirds un acis brīnumu laikā nav ciet.

Lai apņemšanās, saņemšanās un griba būt veiksmīgam ir katra skolēna darbības moto Jaunajā gadā! Lai katrs sabiedrības pateiktais paldies priecē pedagogu sirdis! Lai vecāku ieguldītais laiks bērnu audzināšanā ir gandarījums nākotnē! Veselību, možu garu un sparū Jaunajā gadā!

Kultūras metodiķe
Ilva Kaulača

Madlienas pūtēju un dejojāju vasara Budapeštā

Kuram no mums šajā tumšajā laikā gan reizēm neuznāk drūmas domas? Bet pamēģiniet uzlabot garastāvokli, atceroties kādu skaistu vasaras piedzīvojumu!

Pūtēju orķestra „Madliena” mūziķiem un jauniešiem no deju kolektīva „Daina” šāds priecīgs notikums šovasar noteikti bija brauciens uz Ungārijas galvaspilsētu Budapeštu, lai piedalītos Muzsa O e rīkotajā festivālā „Summer in Budapest”, kas notika no 14. līdz 17. jūlijam

Ideja par piedalīšanos šajā festivālā radās jau 2014. gadā, kad orķestris ar lieliem panākumiem viesojās Horvātijā Bračas salā. Toreiz festivāla organizatoriem „Madlienas” uzstāšanās tik ļoti patika, ka nekavējoties tika saņemts ielūgums uz Budapeštu.

12. jūlija agrā rītā braucējus pie kultūras nama pavadīja gādīgo radnieku laba ceļa vēlējumi. Ceļojums ilga divas diennaktis ar nakšņošanu Polijas pilsētiņā Tihī (Tychy) un Tātru sirdī – Popradā (Slovākijā) kalnos). Tātru kalnu apskatei bija atvēlēta vesela pēcpusdiēna – tas bija aizraujošs piedzīvojums! Visi uzbrauca kalnā ar gaisa tramvaju, kur Augsto Tātru kūrortā varēja malkoju kafiju, vērojot mākoņus zem kājām, vai arī izmantot pāris brīvās stundas, lai pa kalnu takām dotos vēl augstāk aplūkot kalnu ūdenskritumus. Atpakaļ līdz autobusam drosmīgākie izvēlējās doties ar „trejriteņiem” (tie līdzinās maziem divvietīgiem karīngā auto uz trim riteņiem). Vakarā

līdz pat slēgšanai izbaudījām dažādu veidu baseinus plašajā akvaparkā, kas atradās tieši pretī mūsu viesnīcai.

Budapeštā ieradāmies trešās dienas pusdienlaikā. Viesnīca atradās netālu no metro, ar kuru centrs ērti sasniedzams vien pārdesmit minūtēs. Tāpat kā uzkāpšana Tātros daudziem no mums bija pirmā sastapšanās ar kalniem, arī brauciens ar metro izrādījās nebija piedzīvojums lielai daļai ceļinieku. Budapeštas metro ir piecas līnijas, pirmā – dzeltenā līnija – uzbūvēta jau 1896. gadā. Tā bija otrā pilsētas pasaulē (pēc Londonas), kurā tika ierīkots metro! Šobrīd dzeltenā līnija ir iekļauta UNESCO Pasaulē mantojuma sarakstā.

Budapešta tik tiešām ir viena no

Eiropas skaistākajām pilsētām – tās vēsture un arhitektūra ietver periodu no Romas impērijā s ziedu laikiem vēl pirms mūsu ēras, slavenos ungāru valsts sasniegumus viduslaikos, atvairot Osmaņu impērijā s uzbrukumus Eiropas nācijām un kultūrai, un straujo attīstību 19. gs. otrajā pusē, kad tā kļuva par otro lielāko Austroungārijā s impērijā s metropoli un vienu no jūgendstila arhitektūras pērlēm. Lai iepazītu šīs pilsētas dvēseli, ar trim dienām, protams, nepietika, tomēr mēs izmantotām ikkatru brīvu mirkli – kā dienā, tā arī naktīs, lai izbaudītu Budapeštas dāsno piedāvājumu visām tūristu gaumēm. Festivāla organizatori bija sarūpējuši mums 4 stundu autobusa

(turpinājums 11. lappusē)

Madlienas pūteju un dejojāņu vasara Budapeštā

ekskursiju ar gidi pa pilsētas ievērojamākajām vietām un braucienu ar kuģīti pa Donavas upi. Sestdienas rītā, kad bija jābrauc ar kuģīti, lietus gāza straumēm un pūta stiprs vējš, tika pat atceltas Red Bull lidmašīnu sacikstes zem Donavas tiltiem. Tomēr kuģītis bija komfortabls, ar kvalitatīvu audio-gida stāstījumu dažādu valstu valodās (mums noderīgākās, šķiet, bija angļu un krievu), un visas ungāru valsts un tās brīnišķīgās galvaspilsētas vēsture mums atklājās kā uz delnas.

Budapeštu var aprīnīt ne tikai dienā – naktī tās krastmalas abpus Donavai ir bagātīgi izgaismotas, un vēlīnie tūristi turpina apjūsmot dižo piļu, baznīcu un cietokšņu majestātiskās aprises vai priecāties par daudzu tiltu smalkajiem rotājumiem, kas spoguļojas Donavas mierpilnajā plūdumā.

Tomēr bijām atbraukuši ne tikai tūrisma nolūkos, mūs gaidīja darbs – festivāla „Vasara Budapeštā” koncerti. Pirmais koncerts notika piektdien, 15. jūlijā, Vigado skvērā Peštas centrā blakus dzīvai krastmalas promenādei pie Donavas. Bija ieradušies 14 dalībnieku kolektīvi no Bulgārijas, Izraēlas, Turcijas, Ungārijas un – mums par pārsteigumu – veseli pieci no Latvijas! Ar kori no Garkalnes sadziedājāmies jau iepriekš, ekskursijās laikā. Bija prieks satikt Garkalnes kora vadītājus Evitu un Jāni Tarandas, kuri pirms dažiem gadiem vadīja mūsu pašu Madlienas kori. Vēl Latviju pārstāvēja skrīverieši – orķestra grupa „Skrīveru taurētājs” un VPKD „Dzēse”.

Vigado skvērs atrodas tūristu iecienītu maršrutu ceļā starp Donavas pro-

menādi un Marriott viesnīcu. Koncerts skvērā pulcēja kuplu interesentu pulku no visdažādākajām valstīm. Arī dalībnieku tautas tērpi, mūzika un valstu karogi, viens otru nomainot, veidoja draudzīgu, prieka pilnu, skatītāju aplausu uzmundrinātu mākslas karuseli. Gan Madlienas orķestra, gan jauno dejojāņu dzīvespriecīgā uzstāšanās tika uzņemta ar lielu sajūsmu.

Papildus „bonuss” bija iespēja noraudzīties, kā Red Bull sacikstēm gatavojas lidmašīnu piloti, ik pa brīdīm palidojot zem tuvējā tilta un ar skaļiem motora rēcieniem pārspējot koncertā skanošo mūziku. Taču nākamajā dienā lietus un vēja dēļ sacikstes bija jāatceļ, līdz ar to mēs bijām vienīgie, kas Red Bull šovu – kaut daļēji – tomēr paguva ieraudzīt.

Paldies Dievam, sestdienas koncerts nebija ieplānots zem klajas debess, jo lietus nemitējās visu dienu. Festivāla noslēguma pasākums notika

greznā 19.gs. beigās celtā Ungāru nacionālā mantojuma namā. Šo ēku gan arhitektūras ziņā, gan funkcionāli var salīdzināt ar Rīgas Latviešu biedrības namu. Balta marmora ieejas kāpnes, zelta dekori un kristāla lustras, gaitenīšos izstādīti ungāru nacionālie kostīmi, sadzīves priekšmeti un mūzikas instrumenti. Bija prieks uzstāties ungāru nācijai tik nozīmīgā vietā. Orķestris „Madlienas” atskaņoja latviešu komponistu – R. Paula, A. Krūmiņa – mūziku, kā arī populārus skaņdarbus no džeza klasikas. „Dainas” dejojāji šajā koncertā neatkāroja iepriekšējās dienas repertuāru, bet priecēja ar svaigām, asprātīgām horeogrāfijām, kuras no dejojājiem prasīja ne tikai vieglu dejas soli, bet arī atzīstamu aktiera meistarību. Visi pieci latviešu kolektīvi atbalstīja cits citu ar skaļiem aplausiem un līdzī dziedāšanu.

Pēc koncerta kolektīvu vadītājiem – arī jauniešu deju kolektīva „Daina” vadītājai Agritai Kauženai un pūteju orķestra „Madlienas” diriģentam Viesturam Lazdiņam – tika pasniegti diplomu par piedalīšanos festivālā un piemiņas veltes. Kopīgajā fotografēšanās brīdī uz skatuves cēli plīvoja arī Latvijas karogs.

Kas gan būtu Ungārija bez paprikas, marcipāna un vīna? To visu svētdienas rītā, uzsākot mājupceļu, iegādājāmies kā ciemakukuļus mājās palicējiem. Tad ar mierīgu sirdi varējām gaidīt atkalredzēšanos, prātā pārcilājot šīs īsās, bet spilgtiem notikumiem pārpilnās brauciena skaistākos brīžus. Tumšajās novembra dienās būs kas jauks, ko atcerēties...

Ingura Lipšāne

Policijas ziņas

2016. gada novembra mēnesī Ogres novada Madlienas pagasta Zādzenes ciema apkaimē starp apdzīvotām mājām „Spundes” un „Vecužēni” mežā pie Ogres upes tika konstatēti izgāzti būvgruži, pēc kuriem var secināt, ka privāttīrīšanai, iespējams, mājai, ir veikti šādi remontdarbi: siltināšana ar Paroc vati un reģipsi, mainīta elektroinstalācija, veikti flī ēšanas darbi un, iespējams, mainīts jumta segums. Ogres pašvaldības policija lūdz Madlienas pagasta iedzīvotājus ziņot par šādiem pārkāpumiem, tālrunis 5047100 vai zvanīt Madlienas pašvaldības policij s inspektoram A. Cvigunam, tālrunis 27796866, ja jums ir zināmi jebkāda veida fakti par šo būvgružu izkraušanas vietu vai to izcelsmi. Ziņotājam anonimitāti garantējam.

Raimonda Mūrnieka karikatūra

Madlienas pagasta pārvaldes informatīvais izdevums. Tirāža 300 eks. Iespiesta SIA “Tipogrāfija Ogrē”. Iznāk katra mēneša pirmajā nedēļā. Materiāli nākamajam numuram iesniedzami līdz katra mēneša 27. datumam.

Atbildīgais par izdevumu-Mareks Liepa, tekstu korektore-Zinta Saulīte. e-pasts: manamadliena@inbox.lv

Informatīvais izdevums pieejams internetā: <http://www.slide.lv/mana-madliena>

Adrese: Madlienas pagasta pārvalde. Tālruni: 65039085, 65039185.

Par publicētajiem faktiem un uzskatiem atbild raksta autors.

Ziemassvētku laikā Madlienā ceļā uz kultūras namu uz taciņas ir atrasts sudraba gredzens.

Īpašnieku lūdzam griezties Madlienas pagasta pārvaldē pie sekretāres.

Līdzjūtības

*Kam, tētiņ, tālu gāji,
Kā saulīte norietēji?
Mums pietrūka mīļu vārdu,
Tava gudra padomiņa.*

Izsakām visdziļāko līdzjūtību mūsu kolēģēm Inesei un Gintai tēti pavadot uz mūžības mājām.

Pansionāta „Madliena” kolektīvs

*Laiks apstājās ar skarbu piesitienu,
Nav rītdienas, ir tikai vēja balss.
Un kādai pagurušai sirdij
Nekad vairs nesāpēs, ne arī sals.*

Izsakām līdzjūtību Rutai Dišereitei ar ģimeni, Elmāru mūžībā pavadot.

„Akmentiņu” mājas iedzīvotāji

*Kam tu lūzi, ozoliņi,
Vai nav koku lūzējiņu?
Kam tu miri, mūs brālīti,
Vai nav ļaužu mirējiņu?*

Izsakām līdzjūtību Albertam Dišereitam, brāli smilšu kalnā pavadot.

Kaimiņi „Ābelēs”

*Pierimst soļi, klusē domas,
Neskan mīlā tēva balss,
Tikai klusa sāpe sirdī
Un ilgi vēl pēc tevis sauks.*

Mūsu visdziļākā līdzjūtība Ingai Dišereitei, tēvu mūžībā pavadot.

Pirmsskolas „Taurenītis” kolektīvs

*Tas visskumjākais brīdis, kad mīļa sirds
Uz mūsu mūžiem pārtrūkst un stājas,
Tad zvaigznes pie debesīm asarās mirkst
Un tukšas kā kļūst mājās.*

Izsakām visdziļāko līdzjūtību Gitai Dišereitei ar ģimeni, no tēva un vectētiņa atvadoties.

Kaimiņi „Gatvēs”

